JÁNOS 12,12-19

Jézus Krisztus – az alázatos Király

12Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus
Jeruzsálembe jön, 13pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak:
„Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel Királya!”
14Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: 15„Ne félj,
Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.” 16Tanítványai először nem értették
mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele,
ami meg volt írva róla. 17A sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból,
és feltámasztotta a halálból, most bizonyságot tett mellette. 18Elébe is azért vonult
ki a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. 19A farizeusok pedig így szóltak
egymáshoz: „Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!”

Ady Endre „A szamaras ember” című versében dolgozta fel a virágvasárnapi evangéliumot. Nem ismételte el újra, amit az evangélisták megírtak. A nagyhétre készülve, a Virágvasárnapot megelőző szombaton a „belső szobájában” Isten Szentlelkének világosságában „kettesben maradt” Jézussal és a jeruzsálemi bevonulás evangéliumával. Így született meg a költő verse. Így születik meg a virágvasárnapi prédikáció. De gondolhatunk bármilyen mesterségre – a saját mesterségünkre, amihez értünk, amiben otthon vagyunk, ami a hivatásunk! A *szobrász* kőbe foglalja az evangéliumból fakadó gondolatait. A *zenész* muzsikában fejezi ki a bizonyságtételét. A *fazekas* az agyagba formája meg, mit jelent Jézus alázatossága, keresztútja, a megváltás.
Ne mondjuk: Könnyű nekik, mert ők ki tudják fejezni a bennük **megfoganó** gondolatokat, érzékeset és indulatokat! **Senki sincs megfosztva ettől. Mindnyájunknak adott a lehetőség!**
Ismerjük Luther Márton szellemes mondását: „*Ha egy kocsis megtér, azt először a lovai fogják észrevenni.*” Tehát, ha egy kocsis a virágvasárnapi evangélium hatása alá kerül, nem feltétlenül fog rímbe szedve balladázni, nem cipeli ki a nagyszoba szőnyeget a háza előtti országútra, hogy puha útja legyen az elhaladó Jézusnak, mert egyszer régen hittanórán azt hallotta, hogy az egykori sokaság a felsőruháit az útra terítette az elhaladó Jézus előtt. Nem ez a feladat!
Az evangélium a tavasz életerejét hordozza magában. Ahogyan a tavasz mindnyájunkké, az evangélium is egyetemes erőforrásunk!

Érdekes a költő Virágvasárnapra tekintése. Pontosan tudta, miről szól az alkalom. **A Biblia írja. Nagypéntek árnyéka rávetül. Pálmák és szamár. Szomjazó szívek. Életnek és a Jónak Vitéze. Jézus, Tavasz és Jeruzsálem. Ámen. Ámen. Igen! Igen! Úgy legyen! Egyszerű és letisztult kifejezések.** Vannak helyzetek, amikor a lényeg ennyire letisztul. „**Sok beszédnek híg a leve**.” – mondja a népi bölcsesség.

Virágvasárnap az az ünnep, amikor ez különösen is aktuális figyelmeztetés. Kísértés a jeruzsálemi bevonulás hangulatosságának megidézése. Kísértés, hogy többet beszéljünk a szamárról, a pálmaágakról, a sokadalomról, az ünnepi hagyományokról, mint a Lényegről – Jézus Krisztusról – a szamaras Emberről - az alázatos Királyról! Virágvasárnap különös jelentősége van Pál apostol lelkületének, aki az első Korinthusi levél elején határozottan kivetette a hite és apostoli küldetése horgonyát – nehogy összevissza elsodródjon a gondolataival és az emlékeivel. Tehát kijelentette: „***Úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről.***”[1]

Az ünnep evangéliuma János írása szerint kerül elénk. János evangéliuma értelmezi az egykori történést. A krónikaszerű tényeket már megírták Márkék. János nem kijavít, nem vitatkozik – nem a „ti így tudjátok, én ott voltam, tehát jobban tudom” indulat vezérli. János a gyülekezetre, az egyházre, a mindenkori keresztyén hívekre tekintettel írja bizonyságtételét. Éppen ezért az elénk kerülő evangéliumban ott vannak azok a hívószavak, hangsúlyos üzenetek, amelyek nekünk-, és hozzánk szólnak.

Az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és kiáltottak. 4 hangsúlyos kifejezés is elhangzik.

1. **MEGHALLOTTÁK 2. KEZÜKBE VETTEK 3. ELÉBE MENTEK 4.KIÁLTOTTAK**

Nem tudjuk kik vitték a hírt. Isten gondoskodott hírhozókról. Lehettek angyalok. Lehettek hétköznapi emberek. A lényeg, hogy a hír megszólalt. Az ünnepre érkező elfoglalt sokaság pedig felfigyelt. Felkapták a fejüket. ***Meghallották***: Jézus Jeruzsálembe jön! Jézus hozzájuk jön! Velük együtt akar ünnepelni, de tudjuk Jézus az ünnepek ünnepére – a megváltás páskájának megszerzésére – jött. Különösen is érdekes

[1] 1.Korinthus 2,2

helyzetben érkezett meg Jézus közeledésének a híre, ugyanis az írástudók árgus figyelemmel követték az ünnepi előkészületet: Vajon Jézus be meri-e tenni a lábát? Jézus nem félt az ellenfeleitől. Jézus egyetlen az életünkre halálos veszélyt jelentő ellenségünktől sem riad meg. Jézus pontosan tudta és tudja, mi a dolga.
Ez a Jézus ma is közeledik hozzánk.
Mi a járványhelyzet miatt nem tudunk a templomaink felé mozdulni. Tart az ünnepi készülődés. Virágvasárnap van. Kezdődik a Nagyhét. Lesz Nagypéntek és lesz Húsvét ünnepe. Tehát az ünnepeink nem maradnak el. Viszont igenis kérdés: Jézussal közösségben vagy Jézus nélkül? Nagyhét Jézus nélkül? Nagypéntek Jézus közössége nélkül? Húsvét Jézus közössége nélkül? Nem folytatom, mert a hitetlenség megoldotta! Ámde mire megy vele?
Virágvasárnap - minden évben, újra és újra - a hozzánk érkező személyes evangélium meghallásával kezdődik. Jézus úton van felénk és értünk! Ő tökéletesen tudja a helyzetünket. Ma különösen is fontos üzenete van Jézus ígéretének: ***Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!***[2] ***Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.***[3] ***Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.***[4]

A második megmozgató kifejezés: ***a megragadni, kezünkbe venni.*** Az egykori sokaság nem ment Jézus elé üres kézzel. Elszaladtak és magukhoz vették a pálmaágakat. Jeruzsálemben nem voltak pálmafák. Az őszi lombsátor ünnepre vitték magukkal a zarándokok. Ebből készítették az ünnepi kunyhókat. Valószínűleg ezeket a félretett pálmaleveleket szedegették elő. Viszont nem véletlenül! A Keresztyén Művészeti Lexikonban találtam a következőket: A pálma a mediterrán területeken ősidők óta az élet és a győzelem jelképe volt. Az ókeresztyén művészetben életfaként jelenik meg. A Jelenések könyvében a vértanúk pálmaágat tartanak a kezükben.[5]
Mi jelenti számunkra az élet, a győzelem egyértelmű kifejezését? A Bibliánk, az énekeskönyvünk, a megváltásunkat kifejező feszület. Az egykori jeruzsálemi ünneplők elővették a letétbe helyezett, eltett pálmaágakat. Elővették és a kezükben vitték! **Testvérek, itt van az alkalmas idő elővenni az igét! Kikeresni az evangéliumot! Fellapozni a passiót! Kinyitni az énekeskönyvünket. Itt van az idő, hogy a szobai asztalt – ahol az ünnepi családi összejövetelek közös étkezése történt korábban, most „házi nagyheti oltárrá" formáljuk!** Miközben ezzel foglalatoskodunk, mozdulunk és haladunk Jézus elé. Tudva, akik egy úton egymás felé közelednek, találkoznak!

Itt vagyunk a harmadik megmozgató kifejezésnél: ***Kivonulni a fogadására!*** Láttam egy szellemes képet. Családfő egy asztalra kiterítette a lakásuk tervrajzát. Elgondolkodva töprengett: hová menjünk ma kirándulni? A nappali és a kamra közötti út már sötétben is – villanykapcsolás nélkül – szinte automatikusan működik. Valami új útvonalat kellene kitalálni! Ilyen időket élünk.
Keresztút a lakásban? Igen! Lehetséges! Megoldható!
Kivonulni Jézus fogadására? Igen! Lehetséges! Megoldható! János evangélista nagyon tudatosan odafigyelt a sokaság mozgását kifejező igék kiválasztására. A kivonulással kapcsolatban hangsúlyos a tudatosság. A horgász, a vadász meg a gombász sokszor úgy indul útnak, hátha szerencséje lesz. Majd meglátja. János azt a kivonulást hozza képbe, amikor az ember útnak indul, hogy ünnepélyesen találkozzon a felebarátjával. Ilyenkor felöltözünk, rendbe szedjük magunkat, hiszen ünnepi találkozásra készülünk. Emlékszem arra az előadás előtti feszült pillanatra, amikor a teológián egyik csoporttársunk fürdőköpenyben és strandpapucsban érkezett meg az egy szinttel alattunk levő kollégiumi szobájából. Az előadó tanárunk fekete öltönyben, vasalt fehér ingben, nyakkendőben tartotta az órákat. El tudjuk képzelni a helyzetet, amikor megtekintette a belépőt, aki a következő pillanatban kivonult és indult felöltözni. **Ünneplőben öltöztetett lélekkel járuljunk a keresztúton közeledő Megváltónk elé!** Olyan időt élünk, amikor ez az ünneplőbe öltözés minden figyelmünket elvonó világi nyüzsgéstől, más zavaró körülménytől mentesen valóban megtörténhet! Lehet lélekben, a hitéletünkben valóban áldott és gazdag a Nagyhetünk! Lehet valóban ünnep a Nagypéntek és méltósággal megünnepelt a Húsvét!

Negyedik megmozgató üzenet: Jézus elé nem néma – nem csendben osonó – sokaság, hanem ***igét mondó, hitvallást és reménységet megvalló, a szabadításáért kiáltó*** **gyülekezet érkezett**. Pedig Jézus még nem halt meg és nem támadt fel. Egyház sem volt. Ennek ellenére egységesen szólt a kiáltás. Egy szívvel, egy lélekkel, ugyanazon reménységgel tekintettek Jézusra!
János ezt az egységet, ezt a hitet, ezt a reménységet, ezt a Jézusra tekintést állítja a mindenkori keresztyén gyülekezet látóterébe**. Bekapcsolódhatunk a virágvasárnapi egyetemes – ha tetszik ökumenikus – kiáltásba: Áldott, aki jön az Úr nevében! Jézus a Királyunk!**
Hallunk arról, hogy a járvány, a baj összekovácsolja az embereket. Lakótelepeken külföldön és a városainkban is több helyen esténként énekelnek és tapsolnak – megtapsolják az egészségügyben dolgozókat. Az idei

---

[2] Máté 28,20b
[3] Jelenések 3,20
[4] János 14,18
[5] Keresztyén Művészeti Lexikon 257.o. pálma

Nagyhét abban is valóban naggyá lehet számunkra, hogy bekapcsolódhatunk és tudatosan átéléssel benne lehetünk a keresztyén családban és egy lélekkel, egy szívvel, egy reménységgel kiálthatjuk, énekelhetjük: Áldott, aki eljött az Úr nevében! Jézus a Királyunk! Jézus a Szabadítónk! Jézus a Gyógyulásunk és a Jövőnk!

János evangélista 3 egymástól jól megkülönböztethető csoportot is bemutat. 1. Jézus tanítványai 2. A sokaság 3. A farizeusok – Jézus ellenfelei

Ugyanazt élték át, de mégis más lett az eredmény. **Az első csoport: Jézus tanítványai**. Először nem értették, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy azt történt, amiről beszélt nekik és meg volt írva róla.
A tanítványok Jézus megdicsőülésétől visszafelé indulva értették meg a virágvasárnapi történetet és mindazokat, amelyeket az írások és próféciák Jézusról rögzítettek.
Tehát a tanítvány már most előretekint Nagypéntekre és azon túlra és onnan visszakövetve az eseményeket érkezik meg a virágvasárnapi evangéliumhoz.

A második csoport a sokaság. Ők a bizonyságtevők, akik bizonyságot tettek Jézus mellett, mert látták vagy legalábbis hírből hallották Lázár sírból való kiszólítását és halálból feltámasztását. Tehát a csoda és a jel hatása alatt álltak. Érdekes módon az evangélista nem említi a kánai menyegzőn jelenlevőket. Pedig ott történt az első jel, amikor a víz borrá változott. Talán még ittak is belőle sokan. Hol vannak ezek az emberek? Miért vannak csendben? Hol van a kenyércsodában részesült sokaság – csak a férfiak voltak ötezren - akik jóllaktak a halakkal és a kenyerekkel? Miért nem jegyezte fel János a bizonyságtételüket? Ők is hallgatnak. Róluk sincs említés. Talán azért, mert már ezt is elfelejtették. Eltelt az idő és a csoda feledésbe merült. Elvesztette a szenzáció jellegét. Egészen más a helyzet Lázár feltámasztásával. A jel annyira friss, hogy még elevenen élt a sokaság emlékezetében. Éppen azért csínján kell kezelnünk a bizonyságtételüket!

A harmadik társaság a farizeusok. Kísérik a Jézus elé menő sokaságot. Szem és fültanúi az eseményeknek. Látnak és hallanak. Ők egymás között értékelték a virágvasárnapi eseményt. Tehetetlennek érezték magukat. „***Látjátok, semmit sem tudtok elérni: íme a világ őt követi!***” – mondták.
Érdekes és elgondolkodtató helyzetértékelés. A szószerinti fordítás így hangzik: Íme az egész kozmosz – a teremtett világ, a menny és a föld őt követi – azaz utána fut, érte lelkesedik, benne bízik. A farizeusok csalódott megjegyzése valójában egy teológiai felismerés. Jézus megváltói és Istenfiúi nagyságának a felismerése. Többet mondtak a farizeusok, mint hogy Jézus egy sztár, egy celeb, egy pillanatnyi hős. Jézus a Király. Jézus a testté lett Ige, aki „szamaras emberként Vitéze a Jónak”. A farizeusok mondták ki a teológiai következtetést: Az egész világ őt követi! Jézus az egész teremtettség Messiása, a Megváltó.

Virágvasárnap a Nagyhét nyitánya. János evangélista a más úton érkező Jézus hírét szólaltatja meg. Mi is más úton megyünk az ünnepre. Sok tekintetben eltér a megszokottól. Viszont ott van benne az evangélium, a biztatás – ezen az úton is megtörténik a találkozás Krisztus-királlyal és hozzá csatlakozva vezet az utunk a Golgotára, a kereszthez és tovább a sziklasírhoz, az evangéliumok evangéliumához! **Induljunk! Éledjen és újuljon a hitük!** Tudva, hogy minden életellenes – legyen gonoszság, ármány, vírus és hasonlók – sorsa megpecsételődött Krisztusban. Legyőzettek a kereszten! Védettségünk és reménységünk, biztos Oltalmunk - Jézus Krisztus – az alázatos és áldozatos Király!

Ady Endre: A szamaras ember

1. Be szép, ha nem is igaz, hogy ment:
   Virágosan, szamárháton és sírva,
   A Biblia írja,
   Hogy Nagypéntekre nem is gondolt,
   Csak ment, mert és a szíve szomj volt.

2. Ilyen szomjas szívekkel járják
   Azóta is, és pálmák nélkül
   Gyorsult kálváriáját
   Az Életnek s mit tőle kapni,
   Szamárháton annyi, de annyi
   Vitéze a Jónak

3. Be szép: pálmák napja holnap
   S e vén legenda megderül:
   Tán kerül
   Ezután is szamaras ember
   Másokért küzdő szerelemmel.
   Hiszen úgy kell, kell a szamárság.

   Jézus, Tavasz és Jeruzsálem:
   Be régi-régi történet ez,
   Ámen, Ámen.